

Z S O L D O S
P É T E R

Τ Ά ν ο λ ι
Τ Ū ζ

TREND

A kötet az alábbi kiadás alapján készült:

Zsoldos Péter: *Távoli tűz 1–2.*

Metropolis Media Group Kft. – Papageno Consulting, 2017

Borítóterv: Müller Péter

© Zsoldos Péter jogutóda

© Trend Kiadó, 2026

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánosságához közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezménnyel megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

ISBN 978-615-6469-60-1

Kiadja a Trend Kiadó Kft.

Felelős kiadó: a kft. ügyvezető igazgatója

Felelős szerkesztő: Győri Anna

E-mail: trend@trendkiado.hu

Honlap: www.trendkiado.hu

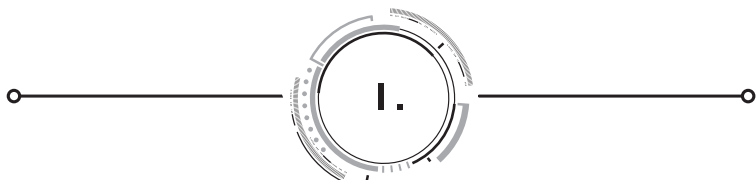
Postacím: 1066 Budapest, Jókai utca 6.

Z S O L D O S
P É T E R

Τ Ά Ν Ο Λ Ι
Τ Ύ Ζ

TREND

ELSŐ KÖNYV
AVANA

Azt hiszem, a legjobb, ha azzal a pillanattal kezdem, mikor egyedül maradtam, bár ez a meghatározás nem pontos. Korábban is sokszor egyedül voltam már, és később jöttek idők, mikor még inkább magamra maradtam. Ugyanakkor a valóságban sohasem voltam egyedül, létezésem mindig sok embert foglalkoztatott. Ha másként nem, tartottak tőlem, vagy gyűöltek. De az egyedüllétnek különösen érzékelhető (Dave, aki szeretett matematikai kifejezéseket használni, biztosan úgy mondaná, hogy szinguláris, kitüntetett) pillanata volt az, mikor az ajtó becsukódott mögöttem, és a lift halk zúgással ereszkedni kezdett. Nem akartam, hogy lekísérjenek. Azt hittem, ott, a kabinok, szűk folyosók számomra soha otthonossá nem vált környezetében talán könnyebb lesz elbúcsúzni. Nem sokat segített. Nekidőltem a naptól átforrósodott hullámlemeznek, a meleg por és olaj szaga lúsan körülfolyt, a torkom összeszorult. Azután a lift zökkent, megállt. Kinyitottam az ajtót, és lemásztam a kőbástya falához támasztott létrán. Az alján bokáig merültem a homokba.

Ez a homok soha nem tudott beletörődni, hogy kimozdítottuk a tengerfenék nyugalmából. Ellenség maradt, magába

hűvös, csendes szobában, és semmire nem gondolni. De a jajgatás felhallatszott a palota tetejére, és figyelmeztetett, hogy ezután még annyira sem élhetek a kedvem szerint, mint eddig. Égési sebet egyet sem találtunk, de összetapaszták egymást, mikor be akartak menekülni a házakba; estig tartott, amíg a zúzódásokat bekötöttük.

Nagyjából ennyi az, amire a *Viking* indulásának napjából emlékszem.

A következő napokról nincs sok mondanivalóm. Minden hajnalban beszéltem a *Viking*gel, és azok a beszélgetések, remélem, hazajutottak a Földre. Legfeljebb arról kellene írnom, amiről akkor nem szóltam – fölösleges lett volna ezzel terhelnem őket –, hogy félttem. Más azt mondani, hogy az ember nem fél a haláltól, és megint más éjszakánként figyelni az ajtó előtt surranó lépéseket, okkal vagy ok nélkül azt képzelve, hogy most, ezek a lépések hozzák a halált bunkó, hurok vagy ami a legvalószínűbb, feketén csillogó obszidiánkés formájában. Mert Avana uralkodója voltam, és ebben a hagyományokat annyira tisztelő, különös világban még a gyilkosok is adnak a formaságokra. Uralkodónak a szent áldozati késsel kell elmetszeni a torkát.

Jobb élni valahogy, akárhogy, itt, Avanában, mint tudni azt, hogy a hajtóművek beindulása után néhány perccel már csak a holttestem utazik tovább a Föld felé. Végül is mindegy, hogy melyik volt akkor a nyomósabb érv, egyet azonban nagyon határozottan meg kell mondanom, mert nem akarom, hogy azoknak, akiket valamikor a társaimnak nevezhettem, a legkisebb folt is essen a becsületén. Én, Gregor Man geológus, az első csillagközi expedíció tudományos munkatársa, saját szabad elhatározásomból maradtam a τ Ceti bolygórendszerének második bolygóján.

Nemcsak attól féltem, hogy megölnek – ez végül is értelmetlen gondolat volt –, a másik, ami eleinte minden percemet megrontotta, a felelősségtől való félelem volt. Senki nem kérhette rajtam számon, mit teszek, de akarva, nem akarva több ezer ember élete, boldogsága, jövője függött minden szavamtól és tetteimtől. A lázadás vezérei nagyon jól tudták: ha meg akarják őrizni mindazt, amiért azon az éjszakán harcoltak, csak engem tehetnek királlyá. És én is tudtam – ha ilyesmiről egyáltalán beszélni lehet –, csak úgy van értelme itteni éveimnek, ha vezetni tudom őket, azzal a hatalommal, melyet ők adtak a kezembe.

– Utu-Bara! Megméred, mennyi kő kell, hogy a régi kötőpartot harminc evezővel meghosszabbítsd!

Egy pillanatig számoltam. Egy evező, a Tenger Fiainak hosszmértéke, körülbelül két méter. Az öreg Utu-Barának, a kőművesek felügyelőjének legalább öt nap kell, míg ki számolja.

– Hat nap múlva megmondod nekem!

– Igen, Isteni Uram!

A földön fekvők arcát nem láthattam, de a többen a feszültséget valami megnyugvásféle váltotta fel. Parancsolnak nekik, ezt szokták meg. Szomorú, hogy ott kell kezdenem, gondoltam, ahol Mazu abbahagyta. Azt már tudtam Numdától, hogy a Barkan vad hegylakó törzsei nem tudtak beletörődni, hogy Avana és a többi város az ő erdeikből vágja a hajónak való fát. Pilagunak és Tarkuminak minden percét lefoglalja a munka, a hegylakók rejtekből hajított dárdái, alattomosan megindított kőgörgetei. Nem lesz idejük duzzogni. A szabad halászokat pedig megnyugtatta a parancs, amit Utu-Barának adtam, lesz elég hely a csónakoknak.

– Keljetek fel!

Végigmértem őket.

Tudtam, a sófőzés Avanában annyira szegényes és megvetett mesterség, hogy nincs palotai felügyelője.

– Holnap reggel a legöregebb sófőzőmester legyen itt! Senki nem köhintett.

A padlóra néztem. A sugarak világos négyszögei már az ablakok alá értek, de Gurru temploma nincs messze. Először hittem, hogy jó ideig még én állok delenként a főpap mellett.

a parabolaantennát szétszereltem. Harminc itteni év? Azon tűnődtem, hogy hány éves leszek akkor. Nem könnyű kiszámolni.

Huszonkét éves voltam, mikor a *Viking* elindult velünk a Földről. Ez az utolsó megbízható adat. Utána – az előzetes számítások szerint – körülbelül tizenhárom-tizennégy földi évig repült velünk, a *Vikinggel* a fotonrakéta, a *Titán*, míg végre körpályára állt itt, a τ Ceti bolygórendszerében. Ezt az időszakot végig hibernáltan töltöttük. Ez volt az oka – és valószínűleg a fénysebesség közelében lelassult idő, melynek mértékét azonban éppen az időparadoxon miatt nem számolhattuk ki itt –, hogy két orvosunk képtelen volt megállapítani, valójában hány évet öregedtünk. Sokáig gyötörtek bennünket mindenféle vizsgálattal, és végül kimutatták, hogy öt, nyolc, de akadt olyan is köztünk, aki legföljebb három évet öregedett. Ebből kiderült, hogy valójában nem az eltelt időt sikerült megmérni, hanem azt, hogy szervezetünkre milyen hatással volt az út és a hibernálás. Azután következett itt, a bolygón töltött hat év – ha jól számoltunk, ezalatt a Földön, durva becsléssel, öt év és öt hónap telhetett el –, és utána én itt maradtam egy másik időszámításban. Igaz, Ten sokszor nevetve magyarázta, gyerekjáték itt, a Gámán jó naptárt készíteni, mert ez a bolygó olyan kedves a lakóihoz, hogy pontosan háromszázhatvanszor fordul meg a tengelye körül egy keringés alatt. De ez a tény azt, hogy én hogyan számoljam tovább az életkorom, nem könnyítette meg.

Akár így számoltam, akár úgy, elrémültem attól az irdatlan időtől, ami rám vár, míg újra földi embereket láthatok. De mint már mondtam, nemigen hittem sem abban, hogy új expedíció érkezik, sem abban, hogy azt megérem.

és a következő nemzedék gyógyítása képzetesebb emberek kezébe került, mint valaha ezen a földön. Ez a munka világította meg előttem, hogy Avana pillanatnyi vezetésénél is fontosabb kötelességem, hogy minden tudásom átadjam azoknak, akik képesek befogadni. De az első években még távol voltam attól, hogy ezt megértsem.

levegőóceánjának fenekén, ahogy ez az ezüst *Viking* az igazit utánozza.

És ekkor már tudtam, hogy megtartom ezt az ünnepet minden évben, azért, hogy a különbség a csillagok közti valóság és az itt körülhordozott, igaznak vélt szimbólum között minden évben megmarkolja a szívem, hogy a játék rakéta farkából előcsapó lángocskák emlékeztessenek arra a távoli, egyre távolodó igazi tűzre.